

J.K. ROWLING

Een
Goede
Fravad

vertaald door Carolien Metaal en Sabine Mutsaers

Deel een

6.11 Er is sprake van een onverhoopte vacature:

- (a) indien een raadslid verzuimt binnen de daartoe gestelde termijn officieel zijn ambt te aanvaarden, of
- (b) indien een raadslid zijn ontslag indient, of
- (c) bij overlijden van een raadslid...

Charles Arnold-Baker
Local Council Administration,
zevende editie

Zondag

Barry Fairbrother had geen zin in een etentje. Hij had al vrijwel het hele weekend barstende koppijn en worstelde met zijn deadline bij de plaatselijke krant.

Zijn vrouw was echter tijdens de lunch nogal stug en zwijgzaam geweest, waaruit Barry had opgemaakt dat de kaart die hij haar voor hun trouwdag had gegeven niet voldoende was om de wandaad goed te maken die hij had gepleegd door zich de hele ochtend in zijn werkkamer op te sluiten. Wat ook niet hielp was dat hij daar had zitten schrijven over Krystal, aan wie Mary een hekel had, al wilde ze hem anders doen geloven.

‘Mary, ik wil je graag mee uit eten nemen,’ had hij gelogen, om de kille sfeer te verdrijven. ‘Negentien jaar, jongens, en jullie moeder ziet er beter uit dan ooit!’

Mary had al wat milder gereageerd en geglimlacht, dus belde Barry de golfclub, want die was dichtbij en daar zou zeker nog een tafeltje vrij zijn. Hij probeerde het zijn vrouw met kleine dingen naar de zin te maken, want na bijna twintig jaar samen was hij gaan inzien hoe vaak hij haar teleurstelde als het om grote dingen ging. Dat deed hij nooit opzettelijk. Ze hadden gewoon verschillende opvattingen over de vraag wat het belangrijkste was in het leven.

De vier kinderen van Barry en Mary waren op een leeftijd dat ze geen oppas meer nodig hadden. Ze zaten televisie te kijken toen hij hen voor de laatste keer gedag zei, en alleen Declan, de jongste, draaide zich naar hem om en stak bij wijze van afscheid een hand op.

Barry's hoofdpijn bonkte nog altijd achter zijn oor toen hij achteruit de oprit af reed en koers zette naar het centrum van het mooie

dorp Pagford, waar ze al woonden zolang ze getrouwd waren. Ze reden door Church Row, de steile straat met de duurste huizen, schitterend in hun victoriaanse overdaad en robuustheid, de bocht om bij de zogenaamd gotische kerk, waar hij ooit zijn tweelingdochters had zien optreden in *Joseph and the Amazing Technicolor Dreamcoat*, en het plein over, waar ze goed zicht hadden op het duistere silhouet van de vervallen abdij die de horizon van het dorp beheerste, hoog op een heuvel; de contouren smolten samen met de paarsblauwe hemel.

Het enige waaraan Barry kon denken terwijl hij achter het stuur zat en de vertrouwde afslagen nam, waren de fouten die hij ongetwijfeld had gemaakt in zijn haast om het artikel af te krijgen dat hij zojuist naar *The Yarvil and District Gazette* had gemaild. Hij was een innemende man en een vlotte prater, maar hij vond het moeilijk om zijn persoonlijkheid over te brengen op papier.

De golfclub lag op slechts vier minuten rijden van het plein, even voorbij het punt waar het dorp eindigde met een paar oude huisjes. Barry parkeerde het busje achter het restaurant van de club, The Birdie, en wachtte even naast de wagen toen Mary haar lippenstift bijwerkte. De koele avondlucht voelde aangenaam op zijn gezicht. Terwijl hij daar stond te kijken hoe de golfbaan opging in de schemer, vroeg Barry zich af waarom hij zijn lidmaatschap eigenlijk nog aanhield. Hij was slecht in golfen, had een grillige swing en een hoge handicap. Bovendien waren er te veel andere zaken die zijn tijd opslokten. Zijn hoofdpijn was nog erger geworden.

Mary stapte uit en gooide het portier aan de passagierskant dicht. Barry klikte op de automatische vergrendelaar aan zijn sleutelbos; de hoge hakken van zijn vrouw tikten op het asfalt, het afsluitsysteem van de auto piepte en Barry vroeg zich af of zijn misserigheid zou zakken zodra hij iets had gegeten.

Toen raasde er een ongekend hevige pijn door zijn hoofd, als een sloopkogel. Hij merkte amper dat hij op zijn knieën op het koude asfalt smakte. Zijn schedel vulde zich met vuur en bloed, en de gruwelijke pijn was onverdraaglijk, alleen moest hij die wel verdragen, want de vergetelheid liet nog een moment op zich wachten.

Mary gilte – en bleef gillen. Er kwamen een paar mannen de bar

uit gerend. Een van hen sprintte terug naar binnen om te kijken of de gepensioneerde arts die lid was van de club er nog zat. Kennissen van Barry en Mary, een echtpaar, hoorden de commotie vanuit het restaurant, lieten hun voorgerechten staan en snelden naar buiten om te kijken of ze konden helpen. De man belde met zijn mobiele telefoon het alarmnummer.

De ambulance moest uit het nabijgelegen Yarvil komen en deed er vijftientwintig minuten over om hen te bereiken. Tegen de tijd dat het blauwe zwaailicht over het tafereel flitste, lag Barry roerloos op de grond in een plas van zijn eigen braaksel. Mary zat over hem heen gebogen, de knieën van haar panty kapot. Snikkend fluisterde ze zijn naam.

Maandag

I

‘Hou je vast,’ zei Miles Mollison. Hij stond in de keuken van een groot huis aan Church Row.

Hij had tot half zeven die ochtend gewacht met bellen. Het was een zware nacht geweest, vol lange perioden waarin hij wakker had gelegen, afgewisseld met korte flarden rusteloze slaap. Om vier uur had hij gemerkt dat zijn vrouw ook wakker was, en ze hadden een poosje zachtjes in het donker liggen praten over het incident waarvan ze getuige waren geweest. Afzonderlijk van elkaar onderdrukten ze de sluimerende gevoelens van angst en schrik. Toch werd Miles tegelijkertijd bestookt door golfjes van opwinding bij de gedachte aan hoe hij zijn vader het nieuws zou vertellen. Daar had hij tot zeven uur mee willen wachten, maar de angst dat iemand hem voor zou zijn had hem voortijdig naar de telefoon gedreven.

‘Wat is er aan de hand?’ baste Howard. Zijn stem had iets blikkerigs doordat Miles de telefoon op de speaker had gezet, zodat Samantha kon meeluisteren. Ze was mahoniekleurig in haar bruine ochtendjas; ze had gebruikgemaakt van het vroege tijdstip om nog een handvol zelfbruiner aan te brengen op haar licht afgenomen bronstint. De keuken was gevuld met de gecombineerde geuren van oploskoffie en kunstmatige kokos.

‘Fairbrother is dood. Gisteravond in elkaar gezakt op de golfclub. Sam en ik zaten te eten bij The Birdie.’

‘Fairbrother is dóód?’ bulderde Howard.

De stembuiging impliceerde dat hij wel een dramatische veran-

dering had verwacht in de status van Barry Fairbrother, maar dat zelfs hij diens dood niet had zien aankomen.

‘In elkaar gezakt op het parkeerterrein,’ herhaalde Miles.

‘Goeie god,’ zei Howard. ‘Hij was niet veel ouder dan veertig, toch? Goeie god.’

Miles en Samantha hoorden Howard hijgen als een afgedraafd paard. ‘s Ochtends was hij altijd kortademig.

‘Wat was het? Zijn hart?’

‘Een hersenbloeding, denken ze. We zijn met Mary meegegaan naar het ziekenhuis en...’

Maar Howard luisterde niet. Miles en Samantha hoorden hem op de achtergrond praten, weg van de telefoonhoorn.

‘Barry Fairbrother! Dood! Miles belt net!’

Miles en Samantha dronken koffie terwijl ze wachtten tot Howard weer aan de lijn kwam. Samantha’s ochtendjas viel open aan de keukentafel en ontblootte haar grote borsten, die op haar onderarmen rustten. Door de opwaartse druk leken ze voller en gladder dan wanneer ze het zonder ondersteuning moesten doen. De geelooide huid van haar decolleté vertoonde barstjes die niet langer verdwenen als de spanning eraf was. Ze was in haar jonge jaren een verwoed zonnebankaanbidster geweest.

‘Wat zei je?’ vroeg Howard, die weer aan de lijn was. ‘Over het ziekenhuis?’

‘Sam en ik zijn meegereden in de ambulance,’ zei Miles, duidelijk articulerend. ‘Met Mary en het lichaam.’

Het viel Samantha op dat Miles in zijn tweede versie de nadruk legde op wat je het opportunistische aspect van het verhaal zou kunnen noemen. Ze kon het hem niet kwalijk nemen. Wie zoiets afschuwelijks meemaakt had het recht er anderen over te vertellen. Ze dacht niet dat ze het ooit zou vergeten: Mary’s gejammer; Barry’s ogen nog halfopen boven het zuurstofmasker, dat aan een muilkorf deed denken; Miles en zichzelf die probeerden iets op te maken uit de gezichtsuitdrukking van de ambulancebroeders; de opeengepakte, hobbelerende rit; de donkere ramen en de enorme angst.

‘Goeie god,’ zei Howard voor de derde keer, zonder acht te slaan op Shirleys gefluisterde vragen op de achtergrond. Al zijn aandacht

was gericht op Miles. ‘Dus hij viel zomaar dood neer op het parkeerterrein?’

‘Yep,’ zei Miles. ‘Ik zag meteen dat er niets meer aan te doen was.’

Het was zijn eerste leugen, en hij wendde zijn blik af van zijn vrouw toen hij die uitsprak. Ze dacht terug aan zijn grote arm die hij beschermend om Mary’s trillende schouders heen had geslagen: ‘Hij redt het wel... Hij redt het wel...’

Maar ja, dacht Samantha ter verdediging van Miles, hoe kon je het ook weten? Ze deden hem een zuurstofmasker voor en staken allerlei naalden in zijn lijf. Het leek alsof ze hun best deden om Barry in leven te houden, en ze hadden geen van allen geweten dat het zinloos was totdat de jonge arts in het ziekenhuis naar Mary toe was gelopen. Samantha zag het weer voor zich, akelig scherp: Mary’s weerloze, doodsbanige gezicht en de uitdrukking van de jonge vrouw in de witte jas, met haar bril en het sluike haar, beheerst maar ook enigszins omzichtig... In televisieseries zag je dat soort dingen zo vaak, maar als het dan echt gebeurde...

‘Helemaal niet,’ zei Miles nu. ‘Gavin had donderdag nog met hem gesquasht.’

‘En toen leek er niets aan de hand te zijn?’

‘Niks. Hij heeft Gavin ingemaakt.’

‘Goeie god. Zo zie je maar weer, hè? Zo zie je maar weer. Wacht even, ma wil je spreken.’

Een bons en gestommel, en toen kwam Shirley aan de lijn.

‘Wat een vreselijk verhaal, Miles,’ zei ze. ‘Gaat het een beetje?’

Samantha nam een slok koffie, onhandig, waardoor de vloeistof langs haar mondhoeken droop. Ze veegde haar gezicht en borst af met haar mouw. Miles gebruikte de stem die hij vaak opzette wanneer hij met zijn moeder sprak: zwaarder dan anders, met een gezaghebbende niets-brengt-mij-van-mijn-stuk-toon, slagvaardig en zonder flauwekul. Soms, vooral wanneer ze dronken was, deed Samantha de gesprekken van Miles en Shirley na. ‘Maak je geen zorgen, mammie. Je hebt Miles toch, je stoere soldaatje.’ ‘Lieverd, wat ben je toch heerlijk groot en dapper en slim.’ De laatste tijd had Samantha dat ook wel eens gedaan waar anderen bij waren, waarop Miles beledigd en defensief had gereageerd, al deed hij alsof hij

erom kon lachen. De laatste keer hadden ze er ruzie over gekregen in de auto op weg naar huis.

‘Zijn jullie helemaal met haar meegegaan naar het ziekenhuis?’ vroeg Shirley door de speaker.

Nee, dacht Samantha, halverwege hadden we er genoeg van en toen zijn we uitgestapt, nou goed?

‘Dat was het minste wat we konden doen. Ik zou willen dat we meer voor haar hadden kunnen betekenen.’

Samantha stond op en liep naar de broodrooster.

‘Mary zal jullie wel heel dankbaar geweest zijn,’ zei Shirley. Samantha liet met een klap de broodtrommel dichtvallen en smeed vier sneeën brood in de rooster. Miles’ stem werd weer wat natuurlijker.

‘Toen de artsen haar hadden verteld... hadden bevestigd dat hij dood was, wilde Mary graag dat Colin en Tessa Wall kwamen. Sam heeft ze gebeld, we hebben gewacht tot ze er waren en toen zijn we weggegaan.’

‘Nou, Mary boft maar dat jullie er waren,’ zei Shirley. ‘Pa wil nog wat zeggen, Miles. Hier komt hij. Ik spreek je nog.’

Ik spreek je nog, zei Samantha geluidloos tegen de waterkoker, en ze schudde haar hoofd. Haar vervormde spiegelbeeld was paffelijk na de slapeloze nacht, haar kastanjebruine ogen bloeddoorlopen. In haar haast om getuige te zijn van het moment waarop Miles het nieuws aan Howard vertelde had ze er per ongeluk wat zelfbruiner in gekregen.

‘Als Sam en jij vanavond nou eens langskomen,’ baste Howard. ‘Nee wacht, ma zegt net dat we gaan bridgen met de Bulgens. Kom dan morgen maar, en blijf hier eten. Om een uur of zeven.’

‘Misschien,’ zei Miles met een blik op Samantha. ‘Ik moet even vragen of Sam al iets heeft morgen.’

Ze liet niet blijken of ze wilde gaan. Een vreemde anticlimax nam bezit van de keuken nadat Miles had opgehangen.

‘Ze kunnen het niet geloven,’ zei hij, alsof ze niet het hele gesprek had gevolgd.

Zwijgend aten ze hun toast en ze dronken nog een beker koffie. Samantha’s ergernis zakte enigszins terwijl ze op haar brood kauw-

de. Ze herinnerde zich dat ze heel vroeg met een ruk was wakker geschrokken in hun donkere slaapkamer en dat ze absurd opgelucht en dankbaar was geweest toen ze Miles naast zich voelde, met zijn grote lijf en zijn dikke buik, en ze de geur van aftershave en oud zweet rook. Toen stelde ze zich voor hoe ze de klanten in de winkel zou vertellen dat er voor haar neus een man dood was neergevallen, gevolgd door hun rit naar het ziekenhuis om hem te redden. Ze bedacht manieren om de diverse aspecten van de tocht te beschrijven, en de climax van de scène met de dokter. Door de jeugdigheid van dat kordate mens had het allemaal nog erger geleken. Ze zouden het brengen van slecht nieuws moeten overlaten aan oudere mensen. Samantha leefde nog verder op toen ze eraan dacht dat ze morgen een afspraak had met de vertegenwoordiger van Champêtre. Hij had lekker flirterig gedaan aan de telefoon.

‘Ik moet maar eens aanstalten gaan maken,’ zei Miles, en hij nam zijn laatste slok koffie en keek door het raam naar de lichter wordende lucht. Op weg naar de vaatwasser met zijn lege bord en mok slaakte hij een diepe zucht en gaf zijn vrouw een klopje op de schouder. ‘Tjonge, zo zie je maar dat alles betrekkelijk is, hè?’ Hij schudde zijn hoofd met het korte, grijzende haar en liep de keuken uit.

Soms vond Samantha Miles belachelijk en – steeds vaker – saai. Maar zo nu en dan kon ze van zijn gewichtige gedrag genieten, precies zoals ze het fijn vond om bij officiële gelegenheden een hoed te dragen. Vanochtend was het immers gepast om ernstig en een beetje plechtstatig te zijn. Ze at haar toast op en ruimde de ontbijtboel af terwijl ze in gedachten het verhaal bijschaafde dat ze haar assistente zou vertellen.

II

‘Barry Fairbrother is dood,’ zei Ruth Price hijgend.

Ze was half hollend het tuinpad op gelopen om nog een paar minuten met haar man te kunnen doorbrengen voordat hij naar zijn